

PATRICK NESS

Zeven minuten na middernacht

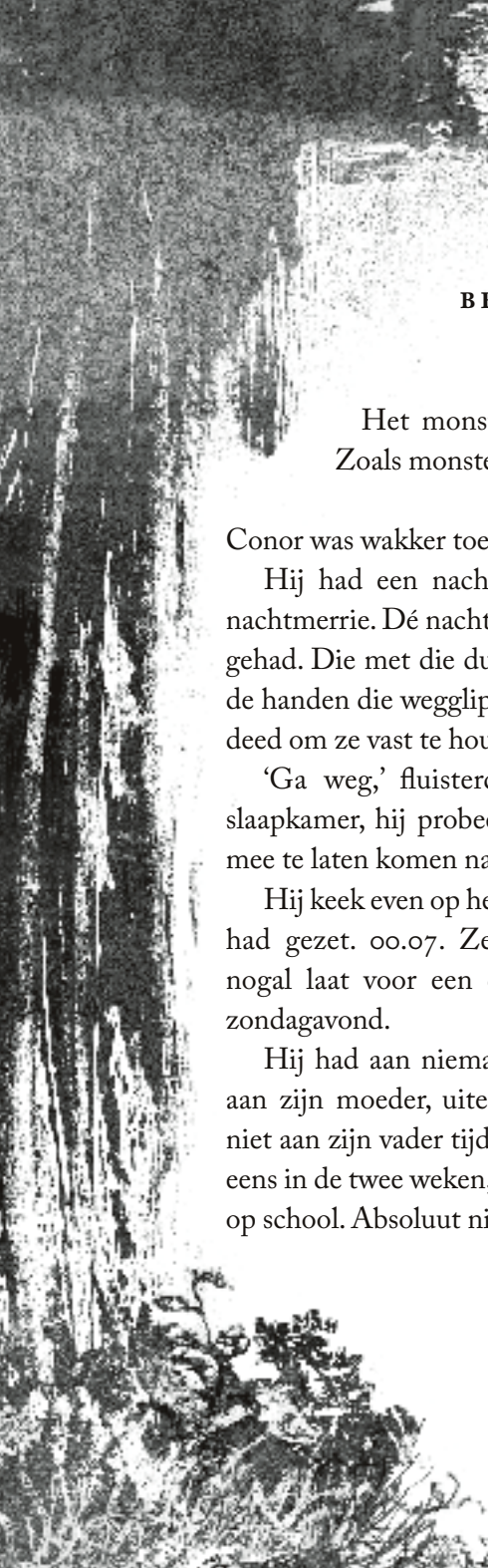
Naar een oorspronkelijk idee
van Siobhan Dowd

Illustraties van Jim Kay

Uit het Engels vertaald door Manon Smits

UITGEVERIJ PLOEGSMA AMSTERDAM

BEZOEK VAN EEN MONSTER

Het monster kwam vlak na middernacht opdagen.
Zoals monsters altijd doen.

Conor was wakker toen het kwam.

Hij had een nachtmerrie gehad. Nou ja, niet zomaar een nachtmerrie. Dé nachtmerrie. Die hij de laatste tijd heel vaak had gehad. Die met die duisternis en de wind en het gillen. Die met de handen die wegglipten uit zijn greep, hoezeer hij ook zijn best deed om ze vast te houden. Die altijd eindigde met ...

‘Ga weg,’ fluisterde Conor tegen de duisternis van zijn slaapkamer, hij probeerde de nachtmerrie terug te duwen, niet mee te laten komen naar de wakkere wereld. ‘Ga weg nu.’

Hij keek even op het klokje dat zijn moeder op zijn nachtkastje had gezet. 00.07. Zeven minuten na middernacht. Dat was nogal laat voor een doordeweekse avond, en zeker voor een zondagavond.

Hij had aan niemand iets verteld over de nachtmerrie. Niet aan zijn moeder, uiteraard, maar ook niet aan iemand anders, niet aan zijn vader tijdens hun vaste telefoongesprek zo ongeveer eens in de twee weken, zéker niet aan zijn oma, en aan niemand op school. Absoluut niet.

Wat er in de nachtmerrie gebeurde was iets wat niemand anders ooit hoefde te weten.

Conor keek versuft knipperend zijn kamer in, en toen fronste hij zijn wenkbrauwen. Er klopte iets niet. Hij ging rechtop in bed zitten, en werd nog een beetje wakkerder. De nachtmerrie glipte langzaam weg, maar er was iets waar hij zijn vinger niet op kon leggen, iets anders, iets ...

Hij luisterde heel ingespannen in de stilte, maar het enige wat hij hoorde was het rustige huis om hem heen, af en toe wat getik van de lege benedenverdieping of ritselend beddengoed in de slaapkamer van zijn moeder, naast de zijne.

Niets.

En toen toch iets. Hij besepte dat hij van dat iets wakker was geworden.

Hij hoorde zijn naam roepen.

Conor ...

Hij raakte in paniek, zijn maag kromp ineen. Was dat monster achter hem aan gekomen?

Was het op de een of andere manier uit de nachtmerrie gestapt en ...?

‘Doe niet zo stom,’ zei hij tegen zichzelf. ‘Je bent te oud voor monsters.’

En dat was ook zo. Hij was net vorige maand dertien geworden. Monsters waren voor baby’s. Monsters waren voor bedplassers. Monsters waren voor ...

Conor ...

Daar had je het weer. Conor slikte. Het was de hele maand ongewoon warm geweest voor oktober, hij sliep nog steeds met het raam open. Het zou kunnen dat de gordijnen die elkaar in de zachte bries susten net zo klonken als ...

Conor ...

Oké, het was niet de wind. Het was zeker weten een stem, maar niet een stem die hij kende. Het was niet zijn moeder, dat was duidelijk. Het was sowieso geen vrouwenstem, en absurd genoeg vroeg hij zich even af of zijn pa misschien onverwachts uit Amerika was gekomen en te laat was geland om nog te kunnen bellen en ...

Conor ...

Nee. Niet zijn pa. Deze stem had een bepaalde klank, een soort mónsterlijke klank, wild en ongetemd.

Toen hoorde hij hevig gekraak van hout buiten, alsof er iets reusachtigs over een planken vloer liep.

Hij wilde niet gaan kijken. Maar tegelijkertijd wilde hij eigenlijk niets liever dan wel gaan kijken.

Inmiddels klaarwakker gooide hij de dekens van zich af, stapte uit bed en liep naar het raam. In het bleke schemerlicht van de maan zag hij duidelijk de kerktoren boven op het heuveltje achter zijn huis, het heuveltje waar de treinrails omheen liepen, twee harde stalen strepen die dof glansden in de nacht. De maan scheen ook op de begraafplaats naast de kerk, vol met grafstenen die je haast niet meer kon lezen.

Conor zag ook de grote taxusboom die in het midden van de begraafplaats stond, die boom was zo oud dat het bijna leek of hij van dezelfde stenen was gemaakt als de kerk. Hij wist alleen maar dat het een taxus was omdat zijn moeder hem dat had verteld, eerst toen hij klein was om ervoor te zorgen dat hij niet van de besjes zou eten, want die waren giftig, en nu het afgelopen jaar ook weer, dan stond ze af en toe uit hun keukenraam te staren met een rare uitdrukking op haar gezicht en dan zei ze: 'Dat is een taxusboom, weet je.'

En toen hoorde hij opnieuw zijn naam.

Conor ...

Alsof het in allebei zijn oren werd gefluisterd.

'Wat?' vroeg Conor, met bonzend hart, plotseling popelend om te weten wat er zou gaan gebeuren.

Er schoof een wolk voor de maan, zodat het hele landschap in duisternis werd gehuld, en een *wooeiii* van de wind waaide de heuvel af en zijn kamer binnen, waardoor de gordijnen opbolden. Hij hoorde weer het kraken en knerpen van hout, kreunend als iets levends, als de hongerige buik van de wereld die knorde om eten.

Toen was de wolk voorbij, en scheen de maan weer.

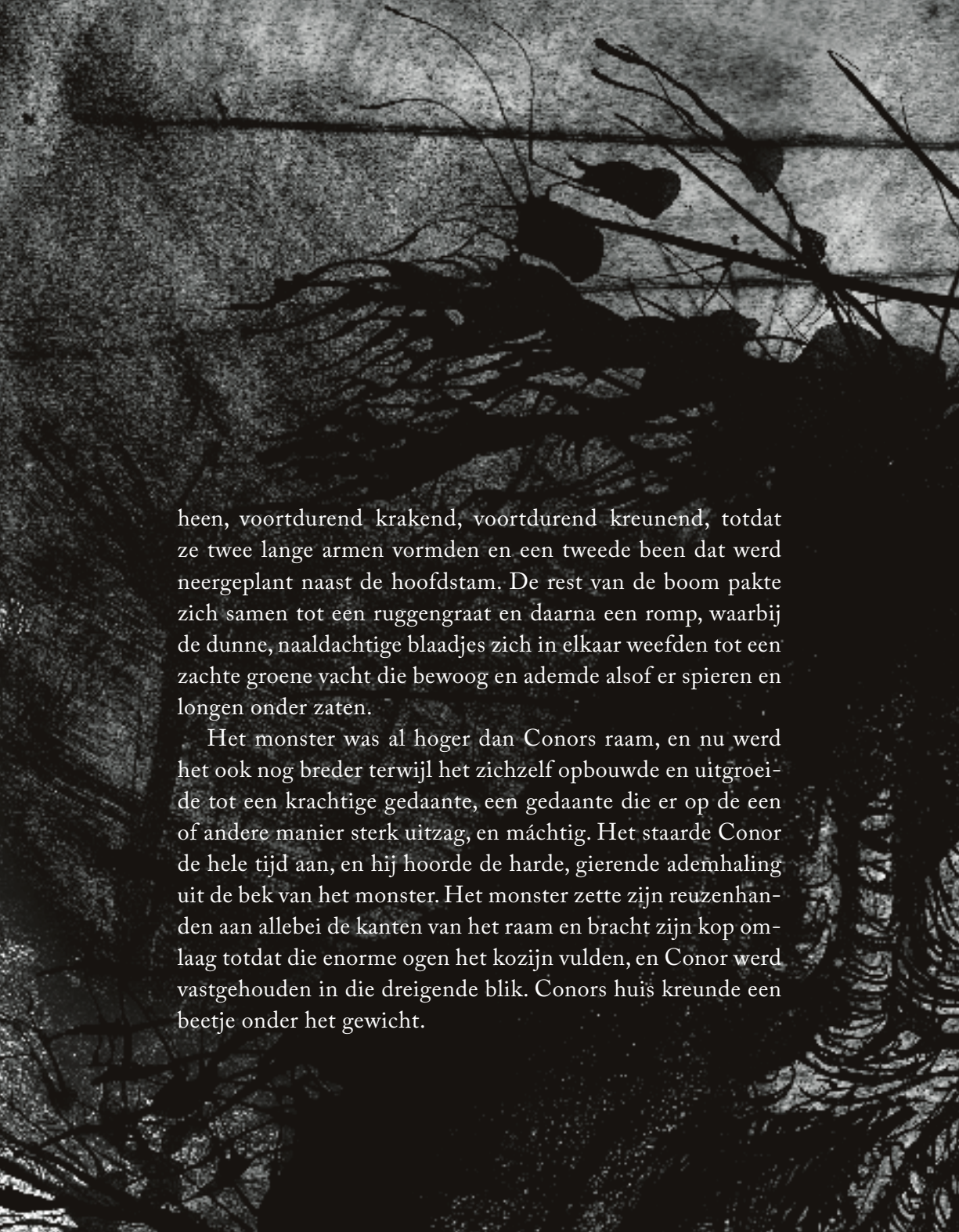
Op de taxusboom.

Die nu stevig midden in zijn achtertuin stond.

En daar was dan het monster.

Terwijl Conor toekeek, pakten de bovenste takken van de boom zich samen tot een groot, angstaanjagend gezicht, flakkerend tot een mond en een neus en zelfs ogen, die hem ook aanstaarden. Andere takken draaiden om elkaar

heen, voortdurend krakend, voortdurend kreunend, totdat ze twee lange armen vormden en een tweede been dat werd neergeplant naast de hoofdstam. De rest van de boom pakte zich samen tot een ruggengraat en daarna een romp, waarbij de dunne, naaldachtige blaadjes zich in elkaar weefden tot een zachte groene vacht die bewoog en ademde alsof er spieren en longen onder zaten.

Het monster was al hoger dan Conors raam, en nu werd het ook nog breder terwijl het zichzelf opbouwde en uitgroeide tot een krachtige gedaante, een gedaante die er op de een of andere manier sterk uitzag, en máchtig. Het staarde Conor de hele tijd aan, en hij hoorde de harde, gierende ademhaling uit de bek van het monster. Het monster zette zijn reuzenhanden aan allebei de kanten van het raam en bracht zijn kop omhoog totdat die enorme ogen het kozijn vulden, en Conor werd vastgehouden in die dreigende blik. Conors huis kreunde een beetje onder het gewicht.

